

SÉTATÉR

Finta Klára Enikő

A SZÉTHULLOTT VÉGTELEN

KUTI CSONGOR TÖRMELEKEK KÖNYVE CÍMŰ
VERSESKÖTETÉNEK MARGÓJÁRA

A *Törmelékek* könyve egyetlen tömbből hasított mindenségelmélet.

Az *Olvashatatlan aláírás* a kötet bevezető részeként lehet-szerelmeket keres a lét peremén. Itt hatvanas körtéből indul a fényesség. A szem foto-nonként szokja a homályt. Színek és fények mosódnak. A lélek az alvó tej mellé Tejútból merített csendet tenni igyekszik.

Úgy maszatalódni szét, ahogy a tej az arcon kétoldalt lecsorog.

A létezés szavakhoz kötött. Olyan idegen ritmusokhoz, mint a szív lük-tetése. A *Valami másban* az emberek embereket esznek, kint élet van és rot-hadás. Olyan magány, hogy már a szeretést is csak kérdezni lehet. Itt el-adó a fej fölöttről a mindenható. A távolság alkudható. A rendületlenség alkudható. Alkudható a maradás. Alkudható az isten. Csak a kar kell, a hát kell. Mert bírni kell az egyre növekvőt. A hontalanságot.

Azt hiszem, csak ilyenkor lehet szerelembe rohanni. Amikor a huszon-nyolcas megállójában maga a gyönyörűség áll, és pincsikutyafeje van. És cse-peg az unalom. Átcsepeg *Kétlejes verssé*, nyár i estté, vattacukor fellegekké. Átcsepeg, átszerelmesül, és tű serceg, beatzene szól. Ilyenkor elhiszem, hogy átruházható az élet. Hogy az *emberészet* nem enyészet. Hogy amíg fog a *lebensraum*, és csökken a levegő térfogata, addig mi mégis megöleljük né-ha egymást.

A *Naptár* hónapversei évszak- és évetülések. A lélek alakváltozatai. *Januárban* megszületik a halál. A kezdetek is a múltak mozdulatlanságából nőnek. Nincs helye a változásnak, csak az álmok vackolnak mereven, vár-va a reggeli feltámadást. És nőni fog az éhség *Februárig*. Észrevétlen kell maradni, amíg a vadak járnak. Éhségbe dermedve, amíg *Március* pillangó-tangót nem lejt. Ez is egy olyan vallomásos időszak, amikor zsibbadt szájról

olvad a csók, és a köldök puha pihéin lágyul a fény. Így kezdődik a tavaszodás. *Április* elfér egy müzlis tálban. Mosolya önfeledt és csábító. Amolyan igazi nő. (Ő is obligát vörös. A haja, az ajka, az érintése. Vele a nász.) Így fordul a szerelem *Május*ba. Az éj meztelen, nemtelen a kívánás. Az élet császárként avatódik, és ahogy Dylan Thomas, úgy lépünk csendtelen az éjszakába át. *Június* a május-dúlás után életdarabokat illeszt egymáshoz. Alkoholos a délibáb, labirintusba záródik a látomás. Cérna-labirintusból, ruha-útvesztőből mentené ki a lányt a nyár. Ekkor *Július* lesz, és üresség. A mindenség dekadenciája. Csak a hús-meleg és a csont-úr bűvölete marad, és *Augusztus* olvad a szenvedély. Ilyenkor lesz nő a lányból. Ha az oroszlán jegyében feleségül veszik. Ilyenkor lesz álomból égő erdő. Olvadás és forróság. És nincs tagadás, csak *Szeptember* előtti ábrándlángolás. Mert később csak visszfények hullnak, kövér cseppesek. A sötétség határán *októberi* csillagrács-sorok kerítik el a lelkeket. A boldogság az egymásba zártságban marad. A *November* előtti vakságban. Csak kilenc falevél hull. Ennyi az ősz, ennyi a dér. Zárva az ajtó. A szívekre más vigyáz. Itt *Decemberre* mindenki senki lesz. Hasztalan lesz az imádkozás. Felhalmozódnak a tévedések. És ha már nincs is szeretet: alkudható lesz a végtelen.

Az *Átiratok* első verse Dömötör Pál-átértelmezés. Az őszi esték rezdületlensége, család-szelidsége a *(Száz)tíz év múltjában* rezignáltabban, meditatívabban körvonalaazódik. Homályos, egymásba rejtőzős ősziesség teremődik. A mord fenyevesek közt esőasszonyok csitítják a szarvasbögést. Folynak a hideg esték. Közös magányba fordulnak az élők. A világ számadásra készül. És így lesz számadás a Bajor Andor versparódiájára írt változatok-tömb. A költő villanykörte (ezt a kritikus elvtársak érthetik), fénye átsejlik a körülötte összegyűlt füstfelhőn. Mert *Füstől az acélkalapácson* kívül az alapkamat, az ózonluka, a billentyűzet, a szavazóurna és a bővített mondat. Füstől a lehetséges életek közül a leglehetősebb. Ma nem tegnap van már. Ez a poszt posztmodern. Itt eltörik a versláb, és szpemmél telítődik a lélek. És már nem is nő nagyra senki sem, hogy grínpíz legyen, hogy bankár legyen, hogy hacker legyen. Hogy bárki legyen. Csak az kell, hogy süljön a *Szalonna*, és olvadjon a világ zsírja. Hogy közös késsel várjuk a fejadagot. Mert csak ez közös. Ez a kés, amivel egymás szívét csendhez szoktatjuk. Most nem hallatszik háború. Csak Pilinszky és Sziusz és József Attila és KAF. Nem olyan nehéz ez a csend. Csak az érfalak szűkülnek egyre gyorsabban. Csak a szív szorul el néha. Valahol megint szalonnát sütnek.

A *Szobafestő* a kötet befejező részeként boldog-szabad álmokat ígér és balsorsot és váteszi végzetet. A tenyérben ott lapul egy háromkirályi csillag, rázárulnak az ujjak, a szemek. A szobafestő szabad világ hőse akar lenni. Mert egy egész élettel kell öltre menni. És ehhez férfi kell. Minden reggel. A munkához, az öleléshez, a szeretéshez, a meghaláshoz. A hithez. Az áldozathoz. Nincsenek véletlenek. Ezt egy szobafestőnek tudnia kell, ha harminc fölötti, és a vonatra vár. Mózes leszek és elviszlek az ígért-földre. Extra kecsappal adom a törvényt a Népnek. Hűségpontokra kérem, azt hiszem, a maradék életem. És a cigiszünetekben majd én is megváltok magamból egy világot.